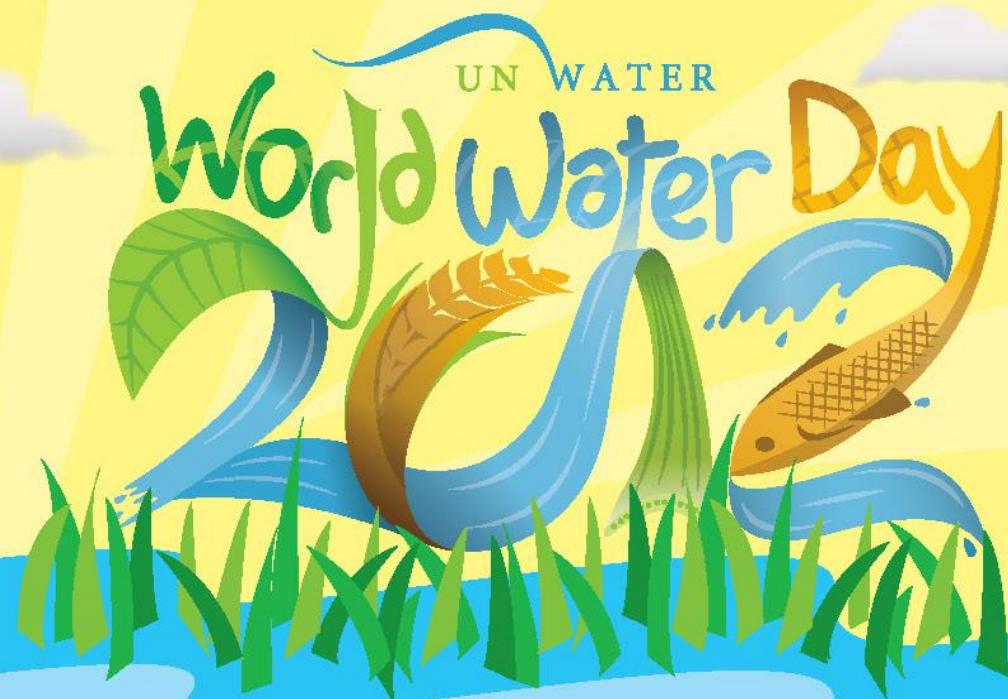


# Voda pro potraviny



## Voda pro potraviny

Byla jedna malá země a v ní malé město. V tom městě stála spousta domů a pár obchodů: ovoce a zelenina, obuv, masna, cukrárna a pekárna.

Brzy ráno, ještě dřív než šel pekař napéct čerstvé rohlíky, se v pekárně sešlo pět zvláštních bytostí. A nebyly to ani bytosti, spíš jen věci. Ležely tam v tichu na dřevěném válu. Jedné z věcí se to dlouhé ticho zřejmě nelíbilo, a tak se představila:

„Ahoj, jmenuji se mouka. Kdo jste vy?“

„Jsem sůl,“ ozvalo se z opačné strany.

„Mě říkají margarín.“

„Mé jméno je droždí.“

„O vás jsem nikdy neslyšela,“ zamyslela se mouka. „Já jsem nejdřív byla malé semínko na dně pytle. Lidé mě pak zasadili a hodně dlouho hnojili a zalévali. Vyklíčila jsem a pomalu rostla, až se ze mě stal klas. To mě sklidili a odvezli do mlýna. A odtud jsem se vrátila v této podobě. To je, co?“

„Já také nevypadala vždy takto,“ odvětila sůl. „Lidé mě nejprve museli najít v podzemí a vynést mě ven. Poté mě pročistili vodou. Tehdy se mi říkalo solanka, protože jsem byla hodně koncentrovaná. Dále jsem se dostala do velice pomalého stroje, o kterém jsem se nikdy nedozvěděla, jak přesně funguje. Nicméně jsem z něj vylezla jako sůl.“

„To je zajímavé,“ uznala mouka.

„V žádném případě! Je to ubohý příběh oproti mé historii,“ odfrklo si droždí. „Já, jakožto elita mezi pekařskými potřebami, jsem se připravovalo v laboratořích. Jsem totiž z kvasinek. Nebudu vám však přednášet, jak má výroba probíhala. Je to tak spleť, že byste to nejspíš nepochopili...“

„Spleť?!“ užasl margarín. „Je vidět, že ses nikdy nesetkalo s někým jako já. Skládám se z více ingrediencí a vyrobit mě je mnohem těžší než tebe.“

„Tak se nevytahuj,“ ohrnulo droždí nos.

„To tys začalo se svými odpornými kvasinkami! Hnusně zapácháš, zatímco já jsem produktem moderní doby!“

„Mé kvasinky nejsou odporné, ty novoto!“

„TICHO!“ zahřměla sůl a droždí i margarín se rázem přestali hádat. „Copak nevidíte, že je tu ještě někdo, koho jste kvůli svému bezvýznamnému překřikování nepustili ke slovu?“

„Děkuji ti, soli,“ zazněl jemný hlas nějaké tajemné dámy. Byl to hlas znělý a příjemný, a bylo v něm cosi záhadného, jakoby plného života.

„Kdo jsi?“ vypálil margarín.

„Jsem ta, která vám všem dala možnost existovat. Beze mne by ani jeden z vás nemohl vyprávět svůj příběh o tom, jak vznikl, protože u všech jsem musela být přítomna.“

Chvíli nikdo nic neříkal.

„Bude z nás houska,“ pravila mouka, aby prolomila to nepříjemné ticho. „Nebo rohlík.“

„Správně, přitakala sůl, a asi k tomu chtěla ještě něco dodat, ale nestihla to. Právě totiž byla i s ostatními přimíchána do těsta. A ono se věru špatně přemýšlí a mluví, když se točíte kolem dokola mezi svými sousedy.“

Na válu zůstala ležet malá hromádka mouky.

„Ta paní, co mluvila o tom, že bychom bez ní nebyli, byla voda,“ řekla si mouka pro sebe. „Vím to, protože každý jsme ji potřebovali. Já k tomu, abych byla zalévána. Sůl musela být vymývána. Droždí a margarín to sice nezmínili, ale určitě ji potřebovali také. Když o tom tak přemýšlím, napadá mě, kolik vody se asi tak spotřebuje pro jednu housku? Škoda, že se už sůl míchá. Je velmi vzdělaná a jistě by mi tu otázku zodpověděla. Vždyť sůl a voda jsou spolu už po statisíciletí dobré kamarádky! Spousta soli je v mořích a také v solných jezerech... A ještě jedna věc by mě zajímala: ví to vůbec lidi? Tuší, kolik vody musí téct, aby si mohli ráno koupit housku k snídani? Uvědomují si to? Asi mi nikdo neodpoví... Kdybych uměla lidsky, řekla bych jim, ať šetří.“

